

Búcsú Vincze Tamástól

A közelmúltban búcsúztattuk el szakmánk elmúlt évtizedeinek egyik arculatformálóját, a büntetés-végrehaj-tási pszichológia és pedagógia meghonosításában és fejlesztésében kiemelkedő szakmai, szervezői, vezetői tevékenységet végző kollégánkat.

Nem ugyanolyannak láttuk Öt, hiszen nem ismer-tünk mindent, ami benne élt, ami azzá tette, ami volt, csak annyit tudtunk róla, amit a hozzá fűződő viszony látni engedett. Megismerhettük Öt munkatársként, veze-tőként, barátként, mások talán még több oldaláról, de eb-ben a minőségében mindig önmaga maradt: a TAMÁS.

Mert mindenben és mindenütt ugyanolyannak tu-dott maradni: szerénynek, halk szavúnak, példamutóan becsületesnek, szeretetreméltónak, segítő-késznek, szeretteiért, munkatársaiért, neveltjeiért felelősséget érzőnek és mindig humánusnak.

Tehetsége és emberi tulajdonságai szinte arra predesztinálták, hogy másokon segítsen. 20 éves korában a szerencsés véletlen a deviáns fiataloké, közé irányította, és ettől kezdve egész életét az erkölcsi fogyatékoság elleni küzdelemnek áldozta. 28 éves volt, amikor sorsát a büntetés-végrehaj-táshoz köthette. Éppen jókor érkezett. Mert tanúja lehetett az osztályharcos páncélatól éppen meg-szabaduló szervezet gyötrődő, szakmai átalakulásának és ezután csaknem 30 éven át gyógyítható gyermekbetegségeit, analizálhatta serdülőkori rendellenességeit. Így tehát ott volt a bv. minden lé-legzetvételénél.

Elsősorban kivételes szakértelmét, aztán egyre inkább, feltétel nélkül elismert egyéniségét is nagyra becsültük. Ő volt az, aki egyforma odaadással segítette a fogvatartottakat és a testület tagja-it problémáiknak megoldásában, de Ő volt az is, aki okos, tárgyilagos tapintatával csillapította, ke-zelte az állandósulni látszó, szakmai válsághelyzetben lévő, frusztrált személyzet hangulatát, és Ő volt az, aki ösztönözte a szekértáborokra szakadtak párbeszédét az újrakezdéshez. A nyugalom, az okos béke, a kiegyensúlyozottság, a fontolva-haladás, az optimális lehetőségek, a csendes kompro-misszumok szelíd szolgája volt Ő, aki utolsó nagy békéjét a halállal kötötte. A sokszor rettenetes, a százcárú, kiszámíthatatlan halál is megszélesítve vette karjaiba, mert Tamás vele is szót tudott érte-ni. Talán egy más planétáról érkezett, ahol mindez már megvalósult. És az is lehet, hogy most csu-pán visszatért oda, ahonnan jött, az örök béke és nyugalom birodalmába.

Közösségi ember volt, közösséget teremtő és hordozó, barátságot, megértést kovácsoló. Termé-szete volt a szolgálat másokért. Könnyű volt vele, mellette élni és dolgozni, mert szolgáló szelleme átvállalta a terheket. Sugárzóan tiszta ember volt. Ezért marad és maradt számunkra kísértésektől terhes világunkban a szakmai, emberi tisztesség világitótornya.

Búcsúzzunk a NEVELŐTŐL, a szakma nagy fiától.

Nyugodjék békében!

